

הכלב הגדול

יוני הלך עם חבריו לבית הספר. בדרך הם סיפרו בדיחות, רצו, קפצו, השתוללו. שרוך הנעל של יוני השתחרר והוא נשאר קצת מאחור כדי לקשור אותו. פתאום מאחוריו שמע נביחה חזקה ונהימה מאיימת. יוני הביט אחורה בפחד. על הגדר נשען ברגליו הקדמיות כלב שחור ענקי שהסתכל ליוני ישר בעיניים ונבח עליו בקול רועם.

יוני נתן צעקה והתחיל לברוח. גם חבריו התחילו לרוץ עד לעבר פינת הרחוב. שם עצרו, את הכלב לא ראו יותר. אבל יוני המשיך לרוץ מהר כמה שרק יכול היה, עד שהגיע לבית הספר. רק שם הרגיש בטוח.

"אוך! אבל הוא היה גדול!" אמר עדי "אני לא מתפלא מיוני שכך ברח. מי הכלב הזה בכלל?".

בבית הספר הילדים התבדחו קצת מהריצה של יוני אבל הוא לא שם לב לכך. גם הוא נהג להתגרות באחרים, אבל באותה הדרך לבית הספר לא היה מוכן יותר ללכת. היה הולך בדרך ארוכה יותר, עוקפת את המקום בו פגש את הכלב.

יום אחד אבא של יוני היה צריך ללכת לכוון בית הספר והם יצאו ביחד מהבית. כשהגיעו לפינה יוני רצה לפנות לדרך עוקפת. "אבל למה?" השתומם אבא "אנו ממשיכים ישר."

"לא" אמר יוני "אני הולך תמיד משם. זה עדיף."

"יוני" אמר אבא "זאת דרך ארוכה יותר ולי אין זמן."

"אבל אני לא רוצה ללכת כאן" ילל יוני.

"אני מצטער" אמר אבא "אני ממהר ונלך בדרך הקצרה" והוא משך את יוני אחריו. הם הלכו ביחד בשביל וכשהגיעו לבית עם הכלב הגדול, הוא עמד שם נשען על הגדר והתחיל לנבוח, בדיוק כמו אז, כשנבח על יוני.

"הו!" נבהל אבא של יוני "אבל הוא גדול!"

"כן" אמר אדם שהופיע בגן אחרי הכלב "זהו אוהב להבהיל אנשים שעוברים ליד הגדר. זה התחביב שלו. כבר כמה פעמים אסרתי עליו לעשות כך, רק הוא לא מציית. אבל בוני שלי הוא כלב שקט וחביב מאוד בדרך כלל. אני מקווה

"אין לנו זמן" אמר אבא של יוני "אנו חייבים ללכת. שלום ולהתראות."
"להתראות" ענה האיש מאחרי הגדר.
אחרי שהלכו קצת אמר אבא ליוני "הכלב היה באמת ענקי ואני נבהלתי כשהוא נעמד שם ונבח."
"גם אני" ענה יוני "אבל הוא נראה הרי מאוד חמוד."
"זה נכון" אמר אבא "אבל בדרך כלל חייבים להיזהר מול כלבים זרים."
בפעם הבאה כשיוני הלך עם החברים לבית הספר הילדים הלכו בדרך העוקפת את הגן עם הכלב הגדול. אבל לא יוני. הוא הלך ישר אל הכלב בוני שעמד בגן ונבח על הילדים כשראה אותם. יוני היה מביא לו רקיקים ועוגיות מיוחדות שהחזיק תמיד בכיסו, וכשבוני נשכב קרוב לגדר, אפילו ליטף אותו.
החברים הביטו עליו מעבר לפינת הרחוב והתפלאו מהאומץ שלו.
יוני היה גאה מאוד שהצליח להתגבר על הפחדים וכמובן נהנה מהערצה של הילדים.

שהוא לא הבהיל אתכם יותר מדי?"
"אא, לא, לא, זה בסדר" מלמל אבא של יוני שהיה עוד קצת מבוהל. יוני היה כולו לבן בפנים וממש קפא מפחד.
"אתם יודעים" אמר האיש "בוני שלי הוא חמדן גדול. תנו לו חתיכת בונזו והוא יחבב אתכם."
האיש הוציא כמה רקיקים קטנים מקופסה ונתן לאבא של יוני.
"יוני, אתה רוצה לתת משהו לכלב הזה?" שאל אבא.
יוני לא היה מסוגל לענות. הוא לקח את הרקיק וזרק אותו רחוק לתוך הגינה, כך שהכלב צריך היה לרוץ פנימה כדי לקחת אותו. הוא חזר לגדר במצמוץ שפתיים, התיישב מול יוני כאילו מבקש עוד אחד.
יוני צחק. זה היה נראה לא משעשע. עכשיו זרק את הרקיק ישר לפיו של הכלב.
"הבן שלך יודע להתיידד עם כלבים" אמר האיש מאחרי הגדר "תוכל ללטף אותו. הוא שקט וידידותי מאוד." אך יוני לא העז כבר לעשות זאת.